10

ஜெபம்

பயன்படுத்துதல், பயன்படுத்தாமலிருத்தல், தவறாகப்பயன்படுத்துதல், வீணாகப்பயன்படுத்தல்

யோனத்தான், எனது பழைய ஏற்பாட்டு நாயகர்களில் ஒருவராக இருக்கின்றார். அவரும்கூட, "தனது மயிருள்ள தோலை" வெளியில் இட்டார். நமது இந்த வரலாறு 1 சாமுவேல் 14ல் உள்ளது. சவுல் அரசர் பாவம் செய்திருந்தார். அவரது ஊழியமானது மோசம் என்ற நிலையிலிருந்து மிகவும் மோசம் என்ற நிலைக்குச் சென்று கொண்டிருந்தது, ஆயினும் அவர், யோனத்தான் என்ற விசுவாசமிக்க, வீரமுள்ள மகனைக் கொண்டிருந்தார். பெலிஸ்தியர்கள் [இஸ்ரவேல்] நாட்டைக் கட்டுப்படுத்தி இருந்தார்கள். இஸ்ரவேலர்கள் பட்டயங்களை உண்டாக்கிக் கொள்ளாதபடிக்கு, கொல்லர்கள் எவரும் அந்த நாட்டிற்குள் அனுமதிக்கப்படாதிருந்தார்கள். படையினர் கோடரிகளையும் மண்வெட்டிகளையும் மட்டுமே அறிந்திருந் தார்கள். சவுல் அரசரும் யோனத்தானும் மட்டுமே ஈட்டிகளையும் பட்டயங்களையும் வைத்திருந்தார்கள், ஆனால் யோனத்தான் தேவன் மீது விசுவாசம் வைத்திருந்தார். அவர் தமது ஆயுத தாரியான வாலிபனிடத்தில், தேவபக்தியற்ற பெலிஸ்தர்களைத் "தாக்குவதற்காக" தம்முடன் வருமாறு கட்டளையிட்டார். (அவர் எவ்வளவு உணர்வெழுச்சி மிகுந்தவராயிருந்தார் என்று கற்பனை செய்து பாருங்கள்!) அவர்கள் எண்ணிக்கையற்றவர்களாக வும், ஆயுதமற்றவர்களாகவும் இருந்தார்கள், ஆனால் சூழ்நிலைகள் சரியா யிருந்தன! யோனத்தான் எவ்வாறு தமது "மயிறுள்ள தோலை வெளியில் போட்டார்?" அவர் தமது ஆயுததாரியிடம், "திரளான எண்ணிக்கையில் உள்ள விரோதி, என்னிடத்திற்கு ஒரே ஒரு பட்டயத்துடன் ஏறிவாருங்கள் என்று சொல்வார்களேயானால், இதுவே வெற்றிக்குத் தேவனுடைய அடையாளமாக இருக்கிறது!" என்று கூறினார். இது மயிருள்ள தோலை வெளியே போடுகிற வழிமுறையாக உள்ளதா? பெலிஸ்தர்கள் களிப்புடன் இணங்கினார்கள். யோனத்தான் இருபது பேர்களைக் கொல்வதற்காக வெறுங் "கையும் - காலுமாக" ஏறிச் சென்றார். பூமி அதிர்ந்தது, பெலிஸ்தர் கள் நடுநடுங்கினார்கள்! யோனத்தான் தேவனுக்கென்று மாபெரும் வெற்றியொன்றை மகிழ்வுடன் அனுபவித்தார்!

1 சாமுவேல் 14ல் இருந்து நாம், ஜெபத்தின் வேத வசனரீதியான பயன்பாட்டை, பயன்படுத்தாமலிருத்தலை, தவறாகப் பயன்படுத்துதலை, வீணாகப் பயன்படுத்துதலை உற்றுநோக்க முடியும். முதலாவது நாம் ஜெபத்தைப் பயன்படுத்தாமல் இருத்தல் என்பதைப் பற்றி ஆழ்ந்து

சிந்திப்போம். நடத்துனர்கள் ஜெபத்தினால் மட்டும் தேர்ந்தெடுக்கப்படக் கூடாது, ஆயினும் அவர்கள் ஜெபம் இல்லாமலும் தேர்ந்தெடுக்கப்படக் கூடாது. நடத்துனர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்ற மற்றும் பிரசங்கியார்கள் தேர்ந்து கொள்ளப்படுகின்ற அந்த வேளைகள், வழக்கமாக அலங்கோல மான வேளைகளாக இருக்கின்றன. ஏன்? ஏனென்றால் தேவனுக்குப் பதிலாக அரசியலும் தவறான தராதரங்களும் விஞ்சி நிற்கின்றன. அப். 1ல் யூதாஸுக்குப் பதிலாக ஒருவர் தேர்ந்துகொள்ளப்பட்ட வேளையில் பேதுரு திட்டவட்டமானவராக இருந்தார். [தேர்ந்துகொள்ளப்பட வேண்டிய] மனிதர் தகுதிப்பட்டு இருக்க வேண்டியிருந்தது. இருவர் அந்தத் தகுதியைக் கொண்டிருந்தார்கள். பின்பு தேவன் முடிவை ஏற்படுத்தினார். ஊழியக் குழுவானது ஜெபத்திலும் உபவாசத்திலும் தேர்வு செய்யப்பட்டது (அப். 13:1-3). பின்னாட்களில் மூப்பர்கள் ஜெபத்தினாலும் உபவாசத்தினாலும் நியமிக்கப்பட்டார்கள் (அப். 14:23). *முதலாவது ஜெபியுங்கள்!* காலங்கள் கடினமாகிறபோது, ஜெபித்தல் அவசியம் என்பதை சபையின் நடத்துனர் கள் கண்டறிகின்றார்கள். பின்பு வெற்றி வருகிறது. பின்பு, ஜெபத்தை மறந்து, புறக்கணித்தல் சுலபமாகிறது. *ஜெபத்தின் தேவைகள் மாறலாம், ஆனால் ஜெபத்திற்கான தேவை மாறலாகாது!* எந்த சபையும் எந்த நடத்துனரும் ஒருக்காலும் ஜெபத்திற்கான ஆழ்ந்தறிவுள்ள தேவை அவசியப்படாத அளவுக்கு வளருவதில்லை. யோனத்தான், தம்மால் அல்ல, தேவனாலேயே வெற்றிகரமானார்! *முதலாவது ஜெபியுங்கள்!*

இரண்டாவது, நாம் ஜெபத்தின் *தவறான பயன்பாட்டை* ஆராய்வோம். யோனத்தான் குற்றமற்றவராயிருந்தது ஏன்? ஏனென்றால் பெலிஸ்தர்கள், தோற்கடிக்கப்பட வேண்டும் என்று தேவன் விரும்பினார். யோனத்தான் இரகசியமான செயல்திட்டம் எதையும் கொண்டிருந்த தில்லை; அவர் தனிப்பட்ட திட்டமுறைமை எதையும் கொண்டிருந்த தில்லை; அவர் தமது சொந்த மகிமையைத் தேடவில்லை. அவர் தேவனு டைய மகிமையில் மெய்சிலிர்த்திருந்தார். ஆயினும், ஜெபத்தைத் தவறாகப் பயன்படுத்துதல் என்பது சுலபமானதாக உள்ளது. ஜெபம் என்பது ஒருக்காலும் திறமையாகக் கையாளுவதில், வஞ்சிக்கிற நயந்துரையில் பயன்படுத்தப்படக் கூடாது. ஒரு பிரசங்கியார் ஒரு திட்டவரையறையை முன்வைத்து பின்பு ஜெபத்தினால் மக்களைத் திறமையாகக் கையாளக் கூடாது. ஒரு பிரசங்கியார் தாம் பிரசங்கிக்கிற வேளையில் உறுப்பினர்களை ஜெபிக்கும்படி கேட்கக் கூடாது - அவர்களைக் கவனித்துக் கேட்கும்படி சொல்ல வேண்டும். ஒரு பிரசங்கியார் ஜெபிக்க வேண்டும், ஆனாலும் தயாரிப்பு இல்லையேல், அவரது பிரசங்கங்கள் இன்னமும் தோல்வியைத் தழுவும். பிரசங்கங்கள் ஜெபத்தில் முற்றிலும் குவிக்கப்பட்டு படிப்பினால் மேம்படுத்தப்பட வேண்டும். அறிந்துகொள்ளப் படியுங்கள்; வல்லமைக் காக ஜெபியுங்கள். ஜெபம் என்பது தள்ளிப்போடுவதற்கான பக்தியான வழியல்ல. செயல்படுவதற்கு ஒரு காலமுண்டு. ஜெபம் என்பது திறமை யின்மைக்கு ஒரு பதிலீடாக இருக்க முடியாது.

மூன்றாவது, நாம் ஜெபத்தின் *வீணான பயன்பாட்டைக்* கண்ணோக்கு வோம். வீணான பயன்பாடு என்பது தவறான பயன்பாடு என்பதிலிருந்து

மாறுபட்டதாக உள்ளது. தவறான பயன்பாடு என்பது அறியாமையிலிருந்து வருகிறது; வீணான பயன்பாடு என்பது சுயநலத்திலிருந்து வருகிறது. இரண்டுமே அழிக்கின்றன. வீணான பயன்பாடு என்பது தேவன் நமது திட்டங்களை ஆசீர்வதிக்க வேண்டும் என்று அதிகாரத்துடன் கேட்பது. வீணான பயன்பாடு என்பது நமது சொந்த வசதியையும் மகிமையையும் தேடுவதற்கானதாக உள்ளது. ஜெபம் என்பது ஒருக்காலும் "மனிதனை நன்கு காணப்படும்படியாக்க" ஏற்படுத்தப்பட்டதல்ல. ஜெபம் என்பது திட்டமிடுதல், முயற்சி, நடத்துவத்தில் திறன், அல்லது பெருந்தன்மை என்பவற்றிற்குப் பதிலீடாக இருக்க முடியாது. ஜெபம் என்பது ஒருக்காலும் பொறுப்பற்ற நிதிநிலை மேலாண்மைக்கு எதிர்த்தாக்குதலாக அல்லது சுயமகிமைக்கு பயன்படுத்தப்பட முடியாது. நடத்துனர்கள் தாங்கள் செய்யாதிருக்கப் போகின்றவற்றிற்காக தேவனிடத்தில் ஜெபிக்கக் கூடாது. இயேசு இன்னமும் "சபைக்குத் தலையாக" இருக்கின்றார் (எபே. 1:22, 23; கொலோ. 1:17-19). சரீரமானது (சபையானது) இன்னமும் தலையின் கீழான தாகவே உள்ளது. இது கிறிஸ்தவத்தின் அஸ்திபாரமான கொள்கையாக உள்ளது. தலைதான் சரீரத்தை இயக்குகிறது. தலைதான் சரீரத்துக்கு வல்லமை அளிக்கிறது.

நான்காவதாக, நாம் 1 சாமுவேல் 14ல் ஜெபத்தின் வேத வசனரீதியான பயன்பாட்டைக் காண்போம். ஜெபம் என்பது சற்றும் அக்கறையற்றதாக இருக்கக் கூடும்! தேவனுடைய சித்தத்தில் இருத்தல் என்பது மனிதனை வெற்றிகொள்ளப்பட முடியாதவராக்குகிறது! எல்லா எதிரான விஷயங் களுடனும் கூட, யோனத்தான் மேல்நோக்கிப் பார்த்து, "இப்போது நாம் தேவன் மிகச் சரியாக விரும்பும் இடத்தில் நமது விரோதிகளைக் கொண்டுள்ளோம்!" என்று கூறினார். முதலாவது ஜெபியுங்கள்!

ஜெபிக்கும் கிறிஸ்து

யோவான் 17:1-26

''அவரோ வனாந்தரத்தில் தனித்துப்போய், ஜெபம்பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்'' (லூக். 5:16).

ஜெபம் என்பது தேவனைப் போன்றே வல்லமை நிறைந்ததாக உள்ளது, ஏனென்றால் அவர் அதற்கு பதில் அளிப்பதாக வாக்குத்தத்தம் செய்துள் ளார். தேவனுடைய சித்தமும் வல்லமையுமே ஜெபத்தின் ஒரே வரையறை களாக இருக்கின்றன. இந்த சத்தியத்தை இயேசு விசுவாசித்து நடைமுறைப் படுத்தினார். லாசருவின் கல்லறையருகில், இயேசு தமது ஜெபத்தின் வாழ்வை அறிவித்தார். யோவான் 11:41-43, பின்வருமாறு கூறுகிறது:

> *அப்பொழுது மரித்தவன் வைக்கப்பட்ட இடத்திலிருந்த கல்லை எடுத்துப்போட்டார்கள். இயேசு தம்முடைய கண்களை ஏறெடுத்து: ''பிதாவே, நீர் எனக்குச் செவிகொடுத்தபடியினால் உம்மை ஸ்தோத்திரிக்கிறேன். நீர் எப்பொழுதும் எனக்குச் செவிகொடுக்கிறீர் என்று நான் அறிந்திருக்கிறேன்; ஆனாலும் நீர் என்னை அனுப்பின தைச் சூழ்ந்துநிற்கும் ஜனங்கள் விசுவாசிக்கும்படியாக அவர்கள் நிமித்தம் இதைச் சொன்னேன்'' என்றார். இவைகளைச் சொன்ன பின்பு: ''லாசருவே, வெளியே வா'' என்று, உரத்த சத்தமாய்க் கூப்பிட்டார்.*

ஜெபிக்கும் கிறிஸ்து! ஜெபிக்கும் தேவன்! கவனத்தைக் கவரும் காட்சி! இயேசு தமக்குள் ஆவியை அளவற்ற விதத்தில் கொண்டிருந்த "மனிதருள் தேவனாக" இருந்தார் (யோவா. 1:1, 14-17; 3:34), ஆயினும் அவருக்கு ஜெபம் தேவைப்பட்டது! இதுவரை வாழ்ந்துள்ளவர்கள் எவரையும் விட அவர் அதிகமாக ஜெபித்துள்ளார். கிறிஸ்துவின் வாழ்வில் ஜெபத்தின் முக்கியத்துவத்தையும் அது கொண்டிருந்த இடத்தையும் காண்பது திகைப்புக்குரியதாக உள்ளது.

குறிப்பிட்ட சில உறுதி வாய்ந்த உண்மைகள் விட்டுச் செல்லாதிருக்கும். இயேசு ஜெபத்தைப் பற்றிக் கொஞ்சம்தான் போதித்தார் - இதைப் பற்றிய மாபெரும் உபதேசம் லூக்கா 11ல், அப்போஸ்தலர்கள் அவரிடம் எப்படி ஜெபிக்க வேண்டும் என்று கேட்டபோது கூறியதாகப் பதிவு செய்யப் பட்டுள்ளது. இயேசு எதிர்மறைப் பிரசங்கித்தலிலும் ஈடுபட்டிருந்தார் (மத். 6:5-8). அவர் ஜெபத்தின் வீணான பயன்பாடுகள் பற்றி எச்சரித்தார்: முதலாவது, நாம் மாயக்காரரைப் போல ஜெபிக்கக் கூடும் (வ. 5), இரண்டாவது, நாம் புறதெய்வ வணக்கத்தாரை [புற இனத்தாரை] ப் போல ஜெபிக்கக் கூடும் (''புறஜாதியார்'' [தமிழில் இது ''அஞ்ஞானிகள்''

என்றுள்ளது]; வ. 7). இயேசு ஜெபத்தைக் குறித்து மிகவும் "தாழ்ந்த திறவுகோலாக" இருந்தார். நாம் நமது சொந்தமான தனிப்பட்ட "ஜெப அறைகளை" கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று அறிவுறுத்தினார். அந்தரங்க மாய் (இரகசியமாய்) ஏறெடுக்கப்படும் ஜெபத்திற்கு வெளியரங்கமாய் பலன் அளிக்கப்படும் என்று இயேசு கூறினார். பெருமை மற்றும் விளம்பரப் படுத்துகிற ஜெபத்தை இயேசு கடிந்து கொண்டார். கெத்செமனேயில் இயேசு, பேதுருவையும், யாக்கோபுவையும், யோவானையும் ஜெபத்தில் பிரவேசிக்கும்படி அழைத்தபோது கூட, அவர்களிடமிருந்து அவர் கல்லெறிதூரம் அப்பால் சென்று ஜெபித்தார் (லூக். 22:41). இயேசுவுக்கு ஜெபம் என்பது மிகவும் தனிப்பட்ட நிகழ்ச்சியாக இருந்தது.

உண்மைகள்

ஜெபத்தின் மீதான இயேசுவின் போதனையைப் பற்றிய இன்னும் சில உண்மைகளை நாம் ஆழ்ந்து சிந்திப்போம். இயேசு ஒருக்காலும் ஜெப கூட்டாளிகளை நியமித்ததில்லை. ஒன்றுகூடி ஜெபித்தல் என்பது வேத வசனத்திற்குப் புறம்பானதல்ல. மேலான ஒரு சகோதரருக்குப் பதில் அளித்தல் என்பது வேத வசனரீதியற்றதாக உள்ளது. இயேசு ஒருக்காலும் "ஜெப வீரர்களை" கொண்டிருந்ததில்லை. இது "முட்டாள் தன்மை விதைக்கச் சென்றுள்ளது" என்பதாகவே உள்ளது. அவர் எழுபது பேர்களை அனுப்பியபோது, மிக விவரமாக அறிவுறுத்துதல்களைக் கொடுத்தார், அவர் ஒருக்காலும் ஜெபத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை (லூக். 10:1-16; இயேசு அப்போஸ்தலர்களை அனுப்பிய இடமான லூக். 9:1-6 ஐயும் காணவும்). இயேசு மற்றும் அப்போஸ்தலர்களின் "அன்றாட தியானங்கள்" பற்றி வேதாகமம் எதுவும் கூறுவதில்லை. வேத வசனங்களில் அவர் ஒருக்காலும் அவர்களிடத்தில் "உங்கள் ஜெப வாழ்வு எவ்வாறு உள்ளது?" என்றோ அல்லது "இதைக் குறித்து நீங்கள் ஜெபித்தீர்களா?" என்றோ கேட்கவில்லை. அவர், பிரச்சனைகள் கொண்டிருந்த மக்களிடம் "அதைப் பற்றி நீங்கள் ஜெபம் மாத்திரம் செய்யுங்கள்" என்று கூறவில்லை.

இயேசு ஒருக்காலும் ஜெபத்தை மேம்படுத்தவில்லை. அவர் "வீண் வார்த்தைகளை அலப்புதல்" பற்றி எச்சரித்தார், ஆனால் அவர் விடாமுயற்சி யைப் பரிந்துரைத்தார். பேதுரு ஒருவருக்காக மட்டுமே இயேசு பெயர் குறிப்பிட்டு ஜெபித்ததாக வேதாகமத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது (லூக். 22:31, 32). இயேசுவிடம் ஒருக்காலும் நாடகமோ, திரையரங்கோ, கண் காட்சியோ, புதுமையை, செயல்நிகழ்த்துதலோ, அல்லது இசைக் குழுவின் இசையோ இருந்ததில்லை. ஜெபித்தல் என்பது இயேசுவுக்கு நம்பத்தக்கதாக இருந்தது.

ஜெபம் என்பது இயேசுவிடம் முன்னுரிமை கொண்டிருந்தது என்பது உண்மையான நிச்சயமாக உள்ளது. நம்மில் பலருக்கு ஜெபித்தல் என்பது யுத்தம் செய்வதற்கான தயாரிப்பாக உள்ளது. இயேசுவைப் பொறுத்த மட்டில் ஜெபமே ஒரு யுத்தமாக இருந்தது! கிறிஸ்துவின் வாழ்வில், ஜெபம் என்பது பணியாக இருந்தது, ஊழியம் என்பது வெகுமதியாக இருந்தது.

வியர்வை இரத்தத்தின் பெருந்துளிகளாய்த் தரையில் விழுந்தது எங்கே? கலிலேயாவின் கடலில் அல்ல, பிலாத்துவின் முற்றத்தில் அல்ல, கொல்கொதாவில் அல்ல! இயேசு கெத்செமனே(திராட்சப்பழ ஆலை)யில் ஜெபத்தில் இருந்தபோதுதான் "வியர்வை இரத்தத்தின் பெருந்துளிகளாய்த் தரையில் விழுந்தது" (லூக். 22:44). சோதனை வந்த பொழுது, இயேசு வெற்றி பெற்றார், ஏனென்றால் அவர் அதை முன்னதாகவே ஜெபத்தினால் கையாண்டிருந்தார். தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியுங்கள் ... தேவனை முற்றிலு மாக நம்புங்கள் ... தேவனுக்கு ஒப்புக்கொடுங்கள். நாம் ஜெபத்தில் தவறுவதால் வாழ்வில் தோல்வியடைகின்றோம்! இயேசுவுக்கு பிதாவுடன் இருந்து, அவருடன் பேசுதல் என்பதைக் காட்டிலும் அதிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது வேறு எதுவும் இருந்ததில்லை. கல்வாரியில் அல்ல கெத்செமனே யில்தான் முடிவு நிச்சயிக்கப்பட்டது! உண்மையில் அவர் "ஜெபிக்கும் கிறிஸ்துவாகவே" இருந்தார்.

நேரங்கள்

ஜெபம் என்பது இயேசுவுக்கு சுவாசித்தல் போன்று இயல்பானதாக இருந்தது. சுவிசேஷ நூல்களின் எழுத்தாளர்கள் இயேசுவின் வாழ்வில் ஜெபத்தின் நிகழ்வுகளாக இருபதுக்கும் மேற்பட்ட நிகழ்ச்சிகளை பதிவு செய்துள்ளார்கள். அவர் வேலை மும்முரமாயிருந்தார் - ஆயினும் ஒரு போதும் மிகவும் வேலை மும்முரமாயிருந்ததில்லை. அவர் ஒருக்காலும் அவசரமாகவோ அல்லது துரிதத்திலோ இருந்ததில்லை. சுவிசேஷ நூல்களின் எழுத்தாளர்கள் 150க்கும் அதிகமான நேர்முகப் பேட்டிகளைப் பதிவு செய்துள்ளார்கள் - இயேசு வாலிபர்களுடனும் வயோதிகர்களுடனும், சிறியவர்களுடனும், பெரியவர்களுடனும், செல்வந்தர்களுடனும், ஏழைகளுடனும், நல்லவர்களுடனும், மோசமானவர்களுடனும் பேசினார். தாக்குதலுக்கு உட்படக் கூடிய அவரது தன்மையானது மிகவும் ஆச்சரிய மூட்டக் கூடியதாக உள்ளது. அவர் பரிபூரணமானவராக, வல்லமை மிகுந்தவராக, மற்றும் இரக்கமுள்ளவராக இருந்தார் - ஆயினும் எவரும் மற்றும் யாவரும் அவரை விமர்சிக்க, கண்டனம் பண்ண அல்லது திட்ட சுயாதீனமுள்ளவர்களாய் இருந்தார்கள்! இயேசுவின் குடும்பத்தார், அவரது சீஷர்கள், மற்றும் அவரது விரோதிகள் அவரைத் தனிப்பட்ட முறையில் எதிர்த்து நின்றார்கள். இது அவருடைய தாழ்மைக்கு ஒரு பாராட்டுரையாக உள்ளது. இயேசு ஜெபிப்பதற்கு நேரம் எடுத்துக் கொண்டதால் வெற்றி கொண்டார்.

இயேசு அதிகாலையில் எழுந்து ஜெபித்தார் (மாற். 1:35). அவர் மனிதனு க்கு ஊழியம் செய்வதற்கு முன்னால் தேவனைச் சந்தித்தார். நாள் முழுவதிலும் ஜெபித்தலிலேயே நடவுங்கள். ஜெபிப்பதற்கு அதிகாலையில் எழுந்துகொள்ளுங்கள். ஒரு நாளில் அளவுக்கு அதிகமாக வேலை இருந்தால், ஜெபிப்பதற்கு இன்னும் முன்னதாகவே எழுந்துகொள்ளுங்கள். நாம் ஜெபிப்பதற்கு அதிகாலையில் எழ மிகவும் சோம்பேறிகளாய் இருக்கின் றோமா? ஒழுங்குமுறையில் உள்ள குறைபாட்டினால் பலர் மிக அதிகமான

வற்றை தவற விடுகின்றார்கள். இயேசு ஒருக்காலும் ஜெபிக்க இயலாத அளவுக்கு மிகவும் வேலை மும்முரமாய் இருந்ததில்லை. ஜெபத்திற்கு ஒரு காலமும், ஒரு இடமும், ஒரு கால அட்டவணையும் அவசியமாகின்றன. ஜெபித்தல் என்பது தகுதியுள்ள மற்ற எதையும் போலவே கடின உழைப்பாக உள்ளது - இருப்பினும் அது நமது மகிழ்ச்சியாக, நமது உவகையாக உள்ளது.

உண்பதற்கு முன்னர் இயேசு ஜெபித்தார். லூக்கா 24:13-35 வசனப் பகுதியானது, சிலுவையினால் பலவீனமடைந்து தோல்வியுற்ற இரு சீஷர்கள், எம்மாவூரில் இருந்த தங்கள் இல்லம் நோக்கி நடந்து சென்ற மனங்கவரும் வரலாற்றைக் கூறுகிறது. அவர்கள், இயேசு ஜெபிக்கும் வரையில் அவரை அடையாளம் கண்டுகொள்ளவில்லை (லூக். 24:30, 31). இயேசு ஜெபித்தபோது அற்புதமான விஷயங்கள் நடந்தன! இயேசுவின் ஞானஸ்நானத்தின்போது, பரலோகம் திறக்கப்பட்டது மற்றும் தேவன் அவரை அங்கீகரித்தார் (லூக். 3:21, 22)! இயேசு ஜெபித்தார் மற்றும் மோசேயுடனும் எலியாவுடனும் மறுரூபமடைந்தார் (லூக். 9:28-30). இயேசு ஜெபித்தார், மற்றும் ஒரு தூதன் வந்து அவரைப் பெலப்படுத்தினார் (லூக். 22:43, 44). இயேசு ஜெபித்தபோது, விஷயங்கள் நடைபெற்றன! இயேசு ஜெபித்ததினால் லாசரு மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பப்பட்டார் (யோவா. 11:41-43). இயேசு ஜெபித்தார், மற்றும் இடி இடித்தது (யோவா. 12:27-33). நாம் தேவனிடத்தில் அன்றாட உணவுக்காகக் கேட்க வேண்டும் என்றால், அதற்காக நாம் தேவனுக்கு நன்றியுள்ளவர்களாய் இருக்க வேண்டும்.

இயேசு (ஒருவேளை பலமுறைகள்) இராமுழுவதும் ஜெபித்தார். அப்போஸ்தலர்களைத் தேர்ந்து கொள்ளும் முன்பாக, இயேசு இராமுழு வதும் ஜெபித்தார் (லூக். 6:12). இரவு வேளையில் ஜெபிப்பது எனக்கு மிகவும் சுலபமானதாக உள்ளது. இது ஏன் என்று உண்மையில் எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனியன் நீரோடையின் கரைகளின் கீழ் எனக்கு "விருப்ப மான குன்று" ஒன்றைக் கொண்டிருந்தேன். காலம் இந்த அட்டவணையை மாற்றியுள்ளது. இப்போது நான் காலை வேளையை அதிகம் விரும்பு கின்றேன். நான் ஒரு நாளை தேவனுடன் தொடங்க விரும்புகின்றேன்.

இயேசு வழக்கமாக தனிமையிலேயே ஜெபித்தார்! லூக்கா 5:16; 9:18; 22:41; மத்தேயு 14:23 ஆகிய வசனப்பகுதிகளை வாசித்துப் பாருங்கள். கிறிஸ்து "தனியறையில் ஜெபம்" என்பது பற்றித் தாம் பிரசங்கித்து இருந்ததை அவரே நடைமுறைப்படுத்தினார். அவர் ஒருபோதும் தெருவில் ஜெப ஊர்வலம் நடத்தியது இல்லை! சபையின் ஜெபத்தில் கூட "தனிமை" என்பதாகச் சில விஷயங்கள் உள்ளன. லூக்கா 9:18ல், ஆர்வத்திற்குரிய ஒரு விஷயம் நடந்தது: "பின்பு அவர் தமது சீஷரோடே கூடத் தனித்து ஜெபம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் … ." இது ஒரு குழு ஜெபமாக இருக்கவில்லை, இது ஒரு இரகசிய ஜெபமாகவும் இருக்கவில்லை. இயேசு தமது அப்போஸ்தலர்களுடன் இருக்கையில் வாய்விட்டு ஜெபிப்பதில் அவ்வளவு சங்கடமின்றி இருந்தாரா? இது "அமைதியான ஜெபமாக" இருந்ததா? ஒருவர் "அமைதியாக" ஜெபிக்க முடியுமா? ஒரு கூட்டத்தில் இருக்கும்போது கூட நாம் ஜெபிக்க முடியுமா? கேட்கக்கூடிய வார்த்தைகள் இருக்க வேண்டுமா? இயேசு தனிமையில் ஜெபித்தார்; இயேசு பிறருடன்

இருக்கையிலும் ஜெபித்தார். இயேசு தனிப்பட்ட முறையிலும் வெளிப்படையாகவும் ஜெபித்தார்.

காரணங்கள்

இயேசு வழக்கத்திற்கு மாறாக வேலை மும்முரமாய் இருக்கையிலும் ஜெபித்தார். அவரது உதாரணங்கள் நமது தோல்விகளை வெளியாக்கு கின்றன - நாம் ஜெபிக்க முடியாத அளவுக்கு மிகவும் வேலை மும்முரமாக இருக்கின்றோம். இயேசு தமது வெகு ஜன பிரபலமாகுதலின் உச்சத்தில், தனிமையில் சென்று ஜெபித்தார் (லூக். 5:15, 16). பிரபலமாகுதல், வெற்றி, அதிகாரம் ஆகியவை போதையூட்டும் சோதனைகளாக உள்ளன. ஜெபம் என்பது நேரத்தை காப்பதாக உள்ளது. நாம் எவ்வளவு வேலை மும்முரமாக இருக்கின்றோமோ, அவ்வளவு அதிகமாக ஜெபிக்க வேண்டும். உடல் சோர்வும் கூட நமது ஜெப வாழ்வை ஆர்வம் குன்றச் செய்கிறது.

மிக முக்கியமான முடிவுகளை மேற்கொள்வதற்கு முன்னால், இயேசு ஜெபித்தார். ஜெபத்தைப் பற்றி மிகச் சிறந்த புத்தகம் ஜார்ஜ் பட்ரிக் அவர்களால் எழுதப்பட்டது.[1] இயேசுவின் ஜெப வாழ்வு பற்றிய மிகச் சிறந்த பாடங்கள் இ.எம். பவுன்ட்ஸ் அவர்களால் எழுதப்பட்டது.[2] இவர், "அவரது வாழ்வின் மாபெரும் யுகங்கள் ஜெபத்தினால் உருவாக்கப்பட்டு முடிசூடப் பட்டன" என்று கணித்துள்ளார்.[3] இயேசு தமது ஞானஸ்நானத்தின்போது ஜெபித்தார் (லூக். 3:21, 22). அவர் பன்னிருவரைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்கு முன் இராமுழுவதும் ஜெபித்தார் (லூக். 6:12-16). அவர் மறுரூபமலையின் மீது ஜெபித்தார் (லூக். 9:28-36). அவர் சிலுவைக்கு முன்பு கெத்செமனேயில் ஜெபித்தார் (மத். 26:36-46). இயேசு தமது வாழ்வின் மைல் கற்களுக்கு முன்னும், அவைகளின் போதும், அவைகளுக்குப் பின்னும் ஜெபித்தார். ஜெபத்திலிருந்தே நமது மிக முக்கியமான முடிவுகள் வரவேண்டும்.

இடர்ப்பாட்டின் வேளையில் இயேசு ஜெபித்தார். அவர் ஒருக்காலும் அச்சத்தால் அவதிப்பட்டது இல்லை. அவர், மக்கள் தம்மை அரசியல் ரீதியான அரசராக்க விரும்புவதை உய்த்துணர்ந்தபோது, தனியே விலகிச் சென்று ஜெபித்தார் (யோவா. 6:15). அவர் தமது சீஷர்கள் அவரை விட்டு விட்டுப் போவதற்கு முன்பு ஜெபித்தார். அவர் கெத்செமனேயில் ஜெபித்தார். அவர் சிலுவையில் ஜெபித்தார்.

இடர்ப்பாடுமிகுந்த நிகழ்ச்சிகளைத் தொடர்ந்து இயேசு ஜெபித்தார். நாம் நமது தேவைகளின் போது உதவிக்காக ஜெபிக்கின்றோம். பின்பு தேவனுடைய தீர்வுகளுக்காக நாம் அவருக்கு நன்றி செலுத்துதல் அவசியமாக உள்ளது. இல்லையென்றால், வெற்றியானது நமது கழுத்தை நெறித்துவிடும். "தேவனுடைய வெற்றிகளுக்காக" நன்றிகள் செலுத்துதல் என்பது நம்மைத் தாழ்மையாயிருக்கும்படி காத்துக் கொள்ளும்.

இயேசு மரணத்தை எதிர்கொண்டிருந்தபோது, ஜெபித்தார். எபிரெயர் 5:7 மனங்கவருவதாக உள்ளது: "அவர் மாம்சத்திலிருந்த நாட்களில், தம்மை மரணத்தினின்று இரட்சிக்க வல்லமையுள்ளவரை நோக்கி, பலத்த சத்தத்தோடும் கண்ணீரோடும் விண்ணப்பம் பண்ணி, வேண்டுதல்செய்து,

தமக்கு உண்டான பயபக்தியினிமித்தம் கேட்கப்பட்டு.” (1) இயேசு தமது ஜீவனுக்காக சத்தமிட்டு வேண்டுகோள் விடுத்தார். (2) தேவன் அவரை இரட்சித்திருக்கக் கூடும். (3) தேவன் அவரது ஜெபத்தைக் கேட்டார், ஆயினும் தேவன் அப்போதும் “இல்லை!” என்றே பதில் அளித்தார். இயேசு தூதர்களின் சேனையை உதவிக்கு அழைத்திருக்க முடியும், ஆயினும் அவர் அவ்வாறு செய்யவில்லை (மத். 26:53). அவர் சிலுவையைப் பிதாவின் பராமரிப்பில் விட்டுவிட்டார்!

காரணிகள்

(1) இயேசு கீழ்ப்படிதல் உள்ளவராய் இருந்தார். கீழ்ப்படிதல் என்பது அஸ்திபாரமானதாக, இடர்ப்பாடுமிக்கதாக உள்ளது. எபிரெயர் 5:7ஐயும், லூக்கா 22:40-46ஐயும் கண்ணோக்குங்கள். யோவான் சிலுவையை ‘‘வேளை’’ என்று மட்டும் எளிமையாகக் குறிப்பிட்டார். யோவான் சுவிசேஷத்தில், இயேசு தமது வாழ்வு முழுவதிலும் “இந்த வேளையை” நோக்கிக் கவனம் குவித்தவராகச் செயல்படுவதை நாம் காண்கின்றோம். “வேளை” வந்திருந்தது. இப்போது, “வேளை” என்பது அவரது வெற்றியாக இருந்தது. இயேசு ஒரு பாதிப்படைந்தவரல்ல (victim)*; அவர் ஒரு வெற்றியாளராயிருந்தார்* (victor)*. அவர் தாம் ஜெபிப்பதற்கு முன்பே தேவனுடைய பதிலை அறிந்திருந்தார்: “இல்லை, மகனே. இல்லை!” ஆயினு ம் அவர் ஜெபித்தார். மூன்று முறை அதே ஜெபத்தை அவர் ஜெபித்தார்: “இந்தப் பாத்திரம் என்னை விட்டு நீங்கும்படி செய்யும்.” வியர்வை இரத்தம் போல் தரையில் சொட்டியது! கெத்செமனேயில் இயேசு ஜெபித்தது போல் வேறு எவரும் ஒருபோதும் ஜெபித்ததில்லை. திறவுகோல் கொள்கை என்னவாக உள்ளது? “என்னுடைய சித்தத்தின்படியல்ல, உம்முடைய சித்தத்தின்படியே ஆகக்கடவது.”*

முதலாவது ஜெபியுங்கள்! ஏன்? கீழ்ப்படிதல்! நாம் கீழ்ப்படியாத வரைக்கும் தேவன் நம்மைப் பயன்படுத்த இயலாது. நமது ஜெபங்கள் சரணடைதலின், துறத்தலின், ஒப்புக்கொடுத்தலின் ஜெபங்களாக இருக்க வேண்டும். துறத்தல் என்பது நம்பிக்கையாக இருக்கிறது, இது சாவுக்கேது வான விட்டு விலகுதல் அல்ல. துறத்தல் என்பது மாபெரும் ஆசீர்வாதத்தைக் கொண்டுவருகிறது - இது மனித சித்தத்தைச் சிலுவையில் அறைதலாக உள்ளது. பவுல், “கிறிஸ்துவுடனே கூடச் சிலுவையில், அறையப்பட்டேன்” (கலா. 2:20) என்று கூறினார். இங்கு துறத்தல் உள்ளது; இங்கு சுயமரணம் உள்ளது. பவுல், “நான் அநுதினமும் சாகிறேன்” என்றும் கூறினார் (1 கொரி. 15:31). துறத்தல் என்பது நம்மை “சுயத்தின்” பாவங்களில் இருந்து விடு விக்கிறது: சுயநிறைவு, சுயமதிப்பு, சுயபட்சாதாபம், சுயவஞ்சனை, சுய வெறுப்பு முதலியன. தேவன் ஒன்றுமில்லாமையிலிருந்தே உண்டாக்கு கின்றார். தேவன் பயன்படுத்துகின்ற ஒவ்வொன்றும் ஒன்றுமில்லாமையாகக் குறைக்கப்பட வேண்டும். இது சித்தத்தை ஒழிப்பதாக இல்லாமல், சித்தத்தைச் சிலுவையில் அறைதலாக உள்ளது. வேத வசனங்களில் சிலுவையில் அறையப்படுதலுடன் எப்போதும் ஒரு உயிர்த்தெழுதல்

இணைக்கப்பட்டுள்ளது. நாம் சுயத்தை வெறுமையாக்குதலின் ஜெபத்தை, சரணடைதலின் ஜெபத்தை, கைவிடுதலின் ஜெபத்தை, விடுதலையின் ஜெபத்தை, உயிர்த்தெழுதலின் ஜெபத்தை ஜெபிக்கின்றோம். இயேசு அப்பத்திற்காகத் தேவனை நம்பியிருந்தார் (மத். 4:1-4). அவர் உயிர்த்தெழு தலுக்காகத் தேவனை நம்பியிருந்தார்!

(2) இயேசு தமக்காக ஜெபித்தார். இது, தங்களை இப்படிப்பட்ட ஜெபங்களுக்கு மேலானவர்கள் என்று நினைக்கின்ற சில "உயர் வகைப் பக்திமான்களை" கவலை கொள்ளச் செய்கிறது. யோவான் 17ஐ நெருக்க மாக வாசித்துப் பாருங்கள். இயேசு முதலில் தமக்காக ஜெபித்தார். அவர் தமது மரணத்தின் மூலம் தாம் அடையவிருந்த மகிமைக்காக ஜெபித்தார்! அவரது ஜெபத்தில் முரண்பாட்டுத் தன்மை எதுவும் இருக்கவில்லை. இ.எம். பவுன்ட்ஸ் அவர்கள், "ஜெபம் என்பது அவரது வல்லமையின் இரகசியமாக, அவரது வாழ்வின் சட்டமாக, அவரது கடின உழைப்பின் உள்மூச்சாக, அவரது செல்வம், அவரது சந்தோஷம், அவரது ஐக்கியம் மற்றும் அவரது பலம் ஆகியவற்றின் ஆதாரமூலமாக இருந்தது"[4] என்று கூறினார். கீழ்ப்படிந்துள்ள சகோதரர்கள் தங்களுக்குத் தாங்களே ஜெபிக்கக் கூடும்!

(3) இயேசு மற்றவர்களுக்காக ஜெபித்தார். யோவான் 17ஐ மீண்டும் வாசியுங்கள். அவர் அப்போஸ்தலர்களுக்காக ஜெபித்தார்; அவர் சபைக் காக ஜெபித்தார்; அவர் நமக்காக ஜெபித்தார். அவர் தமது விரோதிகளுக் காகவும் ஜெபித்தார் (லூக். 23:34; மத். 5:44). அவர் சிலுவையில் தமது தாயாருக்காக ஜெபித்தார், அவளைக் கவனித்துக் கொள்ளும்படி யோவானு க்குக் கட்டளையிட்டார். அவர் பரிசுத்த ஆவியானவருக்காக ஜெபித்தார் (யோவா. 14:16).

(4) இயேசு நன்றியுடன் ஜெபித்தார். நாம் தேவனைக் காணும்போது, அமைதியினால் திகைத்து நன்றியுணர்வினால் மூழ்கடிக்கப்படுவோம். இயேசு உணவுக்காக, வெற்றி நிறைந்த ஊழியத்திற்காக, லாசருவின் உயிர்த் தெழுதலுக்காக தேவனுக்கு நன்றி செலுத்தினார். அவர் ஊக்கத்துடன் ஜெபித்தார். அவரது வியர்வை இரத்தம்போல் சொட்டியது. இயேசு "ஜெபிக்கும் கிறிஸ்துவாக" இருக்கின்றார்.

"ஆண்டவரே, நான் ஜெபத்தில் நம்பிக்கை கொள்ளுவதில்லை. நான் உம்மை நம்புகின்றேன். விசுவாசத்துடன் ஜெபிக்க எனக்குப் போதியும்."

குறிப்புகள்

[1]George A. Buttrick, *Prayer* (New York: Abingdon Press, 1942). [2]E. M. Bounds, *The Reality of Prayer* (Grand Rapids, Mich.: Baker Book House, 1924). [3]Ibid., 70. [4]Ibid., 73.